

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

2 Protokolant: Mikołaj Dąbrowski

4przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Iluminaty Kaczmarek

po rozpoznaniu w dniu 2 września 2021 r.

sprawy **M. W. i D. S.**

oskarżonych o przestępstwa z art. 279 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Gostyniu

z dnia 6 kwietnia 2021 r., sygn. akt II K 429/20

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od oskarżonych M. W. i D. S. na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze po 1/2 części, tj. kwoty po 10 zł tytułem zwrotu wydatków sądowych oraz wymierza każdemu z nich opłatę za II instancję w wysokości 400 zł.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 750/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Gostyniu z dnia 6 kwietnia 2021 r., sygn. akt II K 429/20

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p style="text-align: center;">STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Zarzut podniesiony w apelacjach obu obrońców oskarżonego M. W.: Odnośnie przestępstw opisanych w pkt IV i V aktu oskarżenia</p> <p>a) naruszenie prawa procesowego, mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 7 kpk polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie poprzez uznanie, że dowody te wskazują ponad wszelką wątpliwość, że oskarżeni M. W. i D. S. dopuścili się tych przestępstw, co skutkowało błędnym ustaleniem sprawstwa obu oskarżonych w zakresie tych występków,</p> <p>Zarzut podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego M. W. adw. K. S.:</p> <p>b) naruszenie prawa procesowego, mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę dowodów w postaci nagrań i analizy monitoringu (k. 421-424) i uznanie, że mają one ważne znaczenie dla ustaleń w sprawie, podczas gdy z treści tych dowodów nie sposób ustalić sprawstwa oskarżonego,</p> <p>c) naruszenie prawa procesowego, mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę analizy monitoringu (k. 368, 602) i uznanie, iż jest to wiarygodny i ważki dowód, podczas gdy nie wynika z niego w sposób</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	obiektywny (notatka urzędowa), że samochód marki C. (...) należący do oskarżonego był widziany w miejscu usiłowania kradzieży.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut okazał się chybiony. Sąd Okręgowy wbrew twierdzeniom apelujących uznał, że Sąd I instancji dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego nie przekroczył granic swobodnej oceny, postępując zgodnie z art. 7 kpk oraz stosownie do art. 410 kpk, orzekając wziął pod uwagę całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd ten przedstawił szczegółową i całościową analizę dowodową i następnie na jej podstawie dokonał bezbłędnych ustaleń faktycznych. Zachował przy tym chronologię zdarzeń i wykorzystał wszystkie ujawnione elementy faktyczne, pomocne dla wyciągnięcia właściwych wniosków co do rodzaju i zakresu odpowiedzialności karnej oskarżonego M. W.. Odmienne wskazania apelujących nie przekonały Sądu II instancji, gdyż w odróżnieniu od pełnych działań organu orzekającego wydającego zaskarżony wyrok, nie były one obiektywne ani kompleksowe, nie obejmowały okoliczności i dowodów niekorzystnych dla podsądnego. Taka wybiórcza analiza dowodowa ze strony obrony nie mogła zatem zaowocować prawidłowymi wynikami w zakresie odtworzenia stanu faktycznego. Apelujący wyodrębniwszy wyjaśnienia M. W. złożone na rozprawie przed Sądem I instancji, dokonali ich</p>		

analizy w oderwaniu od pozostałych okoliczności faktycznych oraz bagatelizując wagę wyjaśnień obu oskarżonych z etapu postępowania przygotowawczego. Zabieg ten stwarzał zatem sztucznie wygenerowane wrażenie braku działań oskarżonego w zakresie zarzucanych mu w pkt IV i V czynów. Apelujący powołując się przy tym na wyjaśnienia oskarżonego nie zważali na ich słuszne zakwestionowanie w określonej części przez Sąd Rejonowy. Odnosząc się do wywodów apelacyjnych, nie dziwi dlaczego M. W. przesłuchiwany w dniu 30 kwietnia 2020 r. po raz drugi (o godz. 17:20) dopiero przyznał się m.in. do kradzieży samochodu francuskiej marki pod koniec grudnia 2019 r. z G., a nie zrobił tego podczas pierwszego przesłuchania w charakterze podejrzanego. Należy bowiem uwzględnić, że wyjaśnienia te poprzedziło przesłuchanie oskarżonego D. S. który to ujawnił inne jeszcze kradzieże, w tym zabór pojazdu marki P. (...). Oskarżony M. W. zatem niejako ustosunkował się do tego czynu, potwierdzając jego zaistnienie (czyn z pkt IV zarzutów z dnia 26 grudnia 2019 r.). Odnośnie zaś czynu z pkt V zaskarżonego wyroku, to znów wynikał on z wyjaśnień oskarżonego D. S., a M. W. wprost się do niego nie odniósł, jedynie ogólnie stwierdzając na kolejnym przesłuchaniu w dniu 1 maja 2020 r., że oprócz trzech przestępstw pierwotnie zarzucanych (z pkt I-III) „to były jeszcze dwa wyjazdy” i nie był pewny czy zakończyły się dokonaniem kradzieży. Analiza akt sprawy prowadzi równocześnie do wniosku, że organy ścigania dopiero po wyjaśnieniach oskarżonych z 30 kwietnia 2020 r. dokonywały sprawdzeń w zakresie innych

kradzieży pojazdów francuskich marek niż te opisane w pkt I-III zarzutów. Bezpodstawne były zatem twierdzenia obrony, że to presja organów Policji spowodowała, iż oskarżony M. W. przyznał się do popełnienia czynów, których realnie nie popełnił. Poza skonkretyzowanymi powyżej ramami sytuacyjnymi dotyczącymi przesłuchania D. S. z dnia 30 kwietnia 2020 r., należało krytycznie ocenić tłumaczenia M. W. (podobnie D. S.) co do przyznania się do czynów niepopelnionych z myślą o otrzymaniu kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania (D. S. – policjanci nagabywali, że jak powie to będzie dobrze). Symptomatyczna pozostaje przy tym i ta okoliczność, że oskarżony M. W. nie podał praktycznie żadnych takich okoliczności dotyczących rzekomo wywieranej na nim presji (opis tych funkcjonariuszy Policji, co mówili, gdzie i kiedy to miało miejsce), która umożliwiałaby weryfikację tych twierdzeń. Nielogicznym byłoby też w takiej sytuacji, że oskarżony na posiedzeniu w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania przed Sądem Rejonowym przemilczał tak istotną, korzystną dla niego okoliczność w obliczu utraty wolności. Ponadto, wbrew stanowisku obrońców, oprócz zmiennych ale prawidłowo ocenionych wyjaśnień oskarżonych, Sąd Rejonowy wskazał także na te elementy stanu faktycznego, które potwierdzały sprawstwo obu podsądnych w zakresie udziału w przestępstwach z pkt IV i V. Monitoring miejski z G. w dniu 26 grudnia 2019 r. rzeczywiście nie posłużył Sądowi Rejonowemu do wskazania personalnie osoby, która włamała się do samochodu ale jednak dowodził samemu faktowi

dokonania kradzieży samochodu marki P. (...) (czyn z pkt IV). Nagranie potwierdziło przy tym ujawnione przez współoskarżonego D. S. pewne okoliczności, tzn., że nie było dużego ruchu, okres świąteczny i było ciemno. Odnośnie zaś usiłowania kradzieży pojazdu marki C. (...) we W. w okresie 21/22 kwietnia 2020 r. to zeznania pokrzywdzonej C. N. i protokół oględzin pojazdu współgrały z wyjaśnieniami D. S. co do przyczyny nieuruchomienia auta (zabezpieczenia w pojeździe, zamontowana blokada skrzyni biegów, nieudana próba odpalenia pojazdu). Poza tym, pomocniczo podawany przez D. S. szczegół w postaci przyjazdu na kradzież samochodem marki C. (...) nr rej (...) 13 należącym do M. W. został potwierdzony przez funkcjonariusza Wydziału Kryminalnego KPP we W., który przeglądał monitoring w rejonie miejsca przestępstwa. Pojazd był widziany jak wjeżdżał do miasta od strony ul. (...) przez Rondo (...).

W ocenie Sądu Okręgowego brak było przy tym podstaw do zakwestionowania wiarygodności dokonanej w ramach policyjnej służby czynności przeglądu nagrań monitoringu miejskiego, a sporządzona przy tym notatka urzędowa znajdująca się na karcie 368 (k. 602 to jej kopia) mogła zostać dowodowo wykorzystana. Nie doszło tu bowiem do złamania zasady z art. 174 kpk, która stanowi, że dowodu z wyjaśnień oskarżonego lub z zeznań świadka nie wolno zastępować treścią pism, zapisków lub notatek urzędowych. Poza tym wykonana czynność śledcza nie wymagała sporządzenia protokołu. Art. 143 § 1 w pkt 1-11 kpk określa czynności protokołowane i wśród nich nie wymieniono analizy z

odtworzenia monitoringu. Z kolei § 2 tegoż przepisu w zdaniu 2 stanowi, że „W innych wypadkach można ograniczyć się do sporządzenia notatki urzędowej”.

Mając powyższe na uwadze Sąd II instancji za dowolne uznał także twierdzenia apelującego (adw. M. K.), że oświadczenia oskarżonych na temat pomysłu dokonywania kradzieży pojazdów i to konkretnych marek kłóć się z czasem popełnienia czynu z pkt IV. Skarżący przemilcza przy tym tą część wyjaśnień podsądnych, w której mowa jest o grudniowym wyjeździe do G. i kradzieży auta produkcji francuskiej ale marki P. (...), które potwierdzają zasadność również tego zarzutu. Zgodzić się należało z obrońcą, że w zakresie w jakim organy ścigania nie potwierdziły innymi dowodami poza wyjaśnieniami oskarżonych z postępowania przygotowawczego, innych kradzieży z włamaniem pojazdów marek francuskich, które jednoznacznie można by określić co do czasu i miejsca, doszło do umorzenia postępowania jeszcze na etapie dochodzenia.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przestępstw przypisanych mu w pkt IV i V aktu oskarżenia (wniosek główny), ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania (wniosek ewentualny z apelacji obrońcy adw. K. S.)

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Nieuwzględnienie wniosków apelacyjnych było logiczną konsekwencją nie podzielenia przez Sąd Okręgowy zarzutu obrazy prawa procesowego dotyczącego oceny materiału dowodowego, przyjętego przez Sąd I instancji za podstawę skazania oskarżonego za udział w kradzieżach z włamaniem pojazdów ujętych w pkt IV i V zarzutów.		
Lp.	Zarzut	
3.2.	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego D. S.:</p> <p>Oдноśnie czynów mu zarzucanych z pkt IV i V zaskarżonego wyroku – obraza przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w sprawie i w konsekwencji przyjęcie, że oskarżony dopuścił się także tych dwóch zarzucanych mu czynów, gdy w istocie w oparciu o ujawniony materiał dowodowy nie jest możliwym przypisanie winy oskarżonemu, zarówno z zapisów monitoringu, jak i zeznań świadków nie wynika, aby D. S.miał dokonać tych czynów. Sąd I instancji oparł się wyłącznie na wskazaniach oskarżonego przy pierwszym jego przesłuchaniu jako podejrzanego, a które zostały konsekwentnie odwołane na późniejszym etapie postępowania, podając wiarygodną przyczynę ich pierwotnego złożenia, a poza tym pierwotne wyjaśnienia były wymuszone i zasugerowane</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	przez przesłuchujących go w sprawie funkcjonariuszy Policji.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Kontrola odwoławcza nie potwierdziła aby Sąd I instancji w sposób niezgodny z procedurą karną ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Rozważania Sądu Okręgowego zaprezentowane powyżej w tabeli 3.1. analogicznie znajdują zastosowanie w przypadku analizy zmiennych wyjaśnień oskarżonego D. S. i krytyki przyczyn jego wycofania się z pierwotnego przyznania się do popełnienia także czynów z pkt IV i V. Nie ma racji skarżący zarzucając Sądowi I instancji wybiórczość przy ocenie wyjaśnień oskarżonego. Jest wręcz przeciwnie, to obrońca w apelacji podjął próbę prezentacji dowodów i okoliczności korzystnych dla podsądnego, bez rzetelnej ich weryfikacji. Tymczasem Sąd Rejonowy dysponując innymi jeszcze dowodami niż wyjaśnienia oskarżonego, w tym częściowym potwierdzeniem udziału w tych czynach przez współoskarżonego M. W. oraz materiałami dotyczącymi przebiegu tych kradzieży (jedno w fazie usiłowania) postąpił prawidłowo uznając, że podawane przez oskarżonego informacje na ten temat świadczą o tym, że D. S. faktycznie był w tych miejscach wraz z M. W.. Zważywszy na ilość dokonywanych kradzieży nie dziwi też brak precyzji w opisywaniu poszczególnych zdarzeń, przy czym jednak podane przez D. S. cechy pozwalały na stu procentową indywidualizację czynów ujętych w pkt IV i V zaskarżonego wyroku. Równocześnie, nie budziły żadnych</p>		

<p>zastrzeżeń wskazane w uzasadnieniu Sądu I instancji powody, dla których nie dano wiary podsądnemu odwołującemu wyjaśnienia z dnia 30 kwietnia 2020 r., w zakresie przyznania się do udziału w dwóch przestępstwach kradzieży kwestionowanych co do sprawstwa w apelacji.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt 1 poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu w pkt IV i V aktu oskarżenia czynów ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;</p> <p>Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt 4 poprzez uchylenie środka kompensacyjnego w postaci obowiązku naprawienia szkody w zakresie odpowiadającym uniewinnieniu oskarżonego od zarzucanych mu w pkt IV i V aktu oskarżenia czynów</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wnioski obrony nie mogły zostać uwzględnione z tego powodu, że jako niezasadne uznane zostały zarzuty co do nieprawidłowości w ocenie dowodów dokonanej przez Sąd Rejonowy. Orzeczenie obowiązku naprawienia szkód wynikających z przypisanych oskarżonemu przestępstw w pkt IV i V było zatem w pełni zasadne i wręcz oczekiwane. Odnośnie zgłoszonego wniosku ewentualnego to Sąd Okręgowy stwierdził ponadto, iż był chybiony dlatego, że apelujący nie</p>		

wykazywał nawet aby spełnione były przesłanki procesowe do cofnięcia sprawy do fazy rozpoznawczej przed sądem I instancji. W art. 437 § 2 kpk ustawodawca wskazał enumeratywnie trzy rodzaje podstaw do uchylenia orzeczenia i żadna z nich nie zachodzi w tej sprawie.

Lp.	Zarzut	
3.3.	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego M. W. – adw.K. S.: Naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku:</p> <p>a) art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę wyjaśnień oskarżonego M. W. w zakresie opisywanej roli w przestępczym procederze, czego konsekwencją był błąd w ustaleniach faktycznych przejawiający się w nieprawidłowym ustaleniu, iż rola obu podsądnych od początku procederu przestępczego była równorzędna, a sprawcy działali wspólnie i w porozumieniu, co z kolei doprowadziło do następczego naruszenia art. 18 § 3 kk poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że oskarżony M. W. nie dopuścił się czynu o znamionach pomocnictwa,</p> <p>b) art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę wyjaśnień oskarżonego D. S. złożonych na rozprawie w dniu 24 marca 2021 r. w zakresie w jakim wyjaśniał on rolę M. W. w przestępczym procederze oraz przyznał, iż to on osobiście dokonywał kradzieży samochodów, a M. W. nie był do końca wszystkiego świadomy, a konsekwencją tego był błąd w ustaleniach faktycznych przejawiający się w nieprawidłowym ustaleniu, iż rola obu podsądnych od początku procederu przestępczego</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>była równorzędna, a sprawcy działali wspólnie i w porozumieniu, co z kolei doprowadziło do naruszenia art. 18 § 3 kk poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że oskarżony M. W. nie dopuścił się czynu o znamionach pomocnictwa</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut okazał się chybiony. obrońca podjął tylko nieprzekonującą polemikę z dokonaną prawidłowo przez Sąd I instancji oceną wszystkich okoliczności faktycznych, oceną swobodną bo nie wykraczającą poza ramy określone w art. 7 kpk. Efektem takiej oceny dowodów w wydaniu Sądu Rejonowego w Gostyniu były zaś prawidłowe ustalenia faktyczne dotyczące roli oskarżonego M. W. w przypisanych mu pięciu czynach karalnych. Ten organ orzekający w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przedstawił logiczny tok rozumowania w tym zakresie, należycie wykorzystując wiarygodny materiał dowodowy.</p> <p>Nie sposób zgodzić się z apelującym, że zachowania oskarżonego sprowadzały się jedynie do dowiezienia D. S. we wskazane przez niego miejsce. Tak okrojone spojrzenie na działania oskarżonego było niedopuszczalne i naruszało art. 7 kpk. Niezasadnie bowiem pomijało wiele innych zadań i aktywności tego oskarżonego w procedurze kradzieży pojazdów. Przypomnieć zatem należy, że M. W. po wytypowaniu konkretnego obiektu kradzieży, czekał nieopodal w umówionym miejscu 30 minut aby zapewnić D. S. powrót w razie nieudanej akcji. Poza tym,</p>		

co wynika wyraźnie z analizy monitoringów miejskich w zakresie czynów objętych w pkt I – II, pojazd C. (...) należący do oskarżonego M. W. poruszał się za skradzionym autem, pełniąc funkcję obstawy (notatki urzędowe k. 57,125 oraz płyta z zdjęcie pojazdu oskarżonego k. 132 i 133). Ponadto, zaangażowanie M. W. w dalsze postępowanie ze skradzionymi już pojazdami dobrze pokazuje materiał dowodowy dotyczący ostatniego z czynów (kradzież C. (...) 29/30 kwietnia 2020 r., T.). Jak wynikało z wiarygodnych w tej części wyjaśnień oskarżonego z postępowania przygotowawczego, pojechał po D. S. w miejsce gdzie pozostawił skradziony samochód i odwiózł go do domu. Co więcej, sam rano wrócił do miejsca parkowania skradzionego auta „Zobaczyć za tym autem”, gdzie został zatrzymany przez Policję.

Mając powyższe na uwadze, nie ulega wątpliwości, że czynności sprawcze M. W. nie sprowadzały się do funkcji usługowej przywiezienia D. S. na miejsce kradzieży a ukazują jego mocne zaangażowanie w przestępczy proceder kradzieży samochodów. Na podkreślenie zasługuje to, że od początku zaplanowane były wspólne wyjazdy obu oskarżonych w celu kradzieży aut francuskich marek, przy czym cenna z pewnością była wiedza i umiejętności M. W. (prowadzi z ojcem warsztat samochodowy specjalizujący się w naprawie aut produkcji francuskiej).

Zdaniem Sądu II instancji, udział M. W. w kradzieżach był istotny i zakładając, że nie był on bezpośrednim wykonawcą zaboru, to D. S. mógł na nim polegać przy pilotowaniu po kradzieżach oraz w

wydostaniu się poza teren, gdzie auta były pozostawiane. Gdyby nie porozumienie z oskarżonym i jego zaangażowanie na różnych etapach realizacji wszystkich przypisanych kradzieży z włamaniem, wątpliwym jest, że do realizacji tych przestępstw w ogóle by doszło. Sąd II instancji podziela poglądy doktryny, wedle których za współsprawcę uznawany jest nie tylko ten, kto wspólnie i w porozumieniu z inną osobą wypełnia znamiona typu rodzajowego przestępstwa, lecz także **ten, którego zachowanie stanowi "istotny wkład" w realizację przestępstwa** (teoria materialno-objektywna). Dla dokonania właściwej oceny udziału danej osoby, należy przeprowadzić hipotetyczną analizę przebiegu akcji przestępnej, zakładając odstąpienie takiej osoby od współdziałania. Jej rola będzie uznana za istotną, jeżeli w razie odstąpienia takiej osoby czyn zabroniony nie zostałby popełniony albo byłby popełniony, ale w inny sposób (zob. Wąsek, Kodeks karny, s. 249–252, komentarz do art. 18 Kodeksu karnego pod red. Grześkowiak, wyd. 7, Legalis). Ponadto, Sąd Najwyższy bardzo celnie wskazał też, że za współsprawcę może zostać uznany "nie tylko ten, kto wykonuje całość lub część znamion wykonawczych, lecz także ten, którego zachowanie dopełniało zachowanie innych uczestników porozumienia w stopniu, który zgodnie z porozumieniem i podziałem ról współdecydował o popełnieniu przestępstwa" (wyrok SN z 15 stycznia 2014 r., V KK 241/13, KZS 2014, Nr 6, poz. 17). W innym orzeczeniu (wyrok z 27 listopada 2015 r., II KK 198/15, Legalis) Sąd Najwyższy stwierdził, że dla przypisania przestępstwa popełnionego w

formie współsprawstwa "nie jest konieczne ustalenie, iż oskarżony lub któryś z pozostałych współsprawców zrealizował także "końcowe" czynności czasownikowe przestępstwa (...). Współsprawca może przecież realizować tylko część znamion czynu zabronionego, a w niektórych sytuacjach nawet żadnego z nich, o ile jego zachowanie jest dla pozostałych współsprawców na tyle istotne, że taki zakres jego udziału decyduje jednak o podjęciu i zrealizowaniu przestępstwa. Jest oczywiste natomiast, że musi istnieć porozumienie między współsprawcami oraz że przedmiotem tego porozumienia musi być całość czynu przestępnego". Oskarżony M. W. mając świadomość udziału w kradzieżach, pełnił rolę istotnego, pełnowartościowego współsprawcy, choć nie realizował sam wszystkich znamion czasownikowych występującego z art. 279 § 1 kk. Apelujący nie przekonał też Sądu Okręgowego odwoływaniem się do wyjaśnień drugiego oskarżonego D. S. z rozprawy, w tym stwierdzenia, że M. W. nie był do końca wszystkiego świadomy. Pomijając już to, że podsądny w tym zakresie nie był konsekwentny w swoich wyjaśnieniach, o czym była już mowa powyżej, to Sąd orzekający w I instancji w sposób możliwie zobiektywizowany oceniał jego zachowania w temacie kradzieży z włamaniem do samochodów jako elementy współsprawstwa w tych przestępstwach. Odmiennie rozważania apelującego w tym zakresie miały charakter spekulacyjny i nie znajdowały oczekiwanego wsparcia w materiale dowodowym.

Istotą współsprawstwa jest "akceptacja własnego wkładu

współsprawcy w realizację przestępnego celu oraz świadomość uzupełniania tym samym działań innych osób” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 17 stycznia 2019 r., II AKA 316/18, Legalis). Podkreślenia wymaga sposób rozgraniczenia między współsprawstwem a pomocnictwem, który należy przeprowadzić, uwzględniając łącznie wszystkie elementy przedmiotowe i podmiotowe. Co ciekawe, element różnicujący współsprawcę i pomocnika w postaci stosunku psychicznego do przestępstwa – dla współsprawcy popełniany czyn jest jego własnym przestępstwem, dla pomocnika zaś przestępstwem cudzym, nie jest prawidłową matrycą oceny w zakresie kwalifikacji prawnej zachowania sprawcy jako pomocnictwa lub współsprawstwa (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 9 marca 2017 r., II AKA 28/17, OSA 2017, Nr 6, poz. 13, s. 31). Nawet bowiem zachowanie sprawcy niespełniające desygnatu czynności wykonawczej stanowiącej znamię typu czynu zabronionego może wypełniać znamiona współsprawstwa, jeżeli warunkuje podjęcie przez innego współsprawcę zachowania stanowiącego realizację znamienia czynności wykonawczej i jest zgodne z zawartym przez sprawców porozumieniem przestępczym (wyrok Sądu Najwyższego z 23 maja 2018 r., II KK 455/17, Prok. i Pr. – wkł. 2018, Nr 11, poz. 1). Działania M. W. miały taki właśnie charakter i dlatego słusznie został on wraz z D. S. uznany za sprawcę wszystkich kradzieży z włamaniem do pojazdów objętych zaskarżonym wyrokiem.

Wniosek		
<p>Zmiana wyroku w zakresie czynów z pkt od I do III poprzez przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się popełnienia przedmiotowych czynów w formie zjawiskowej opisanej w art. 18 § 3 kk i wymierzenie mu za te czyny przy zastosowaniu art. 19 § 2 kk w zw. z art. 60 kk kary 1 roku pozbawienia wolności, zawieszając jednocześnie wykonanie tej kary na okres 3 lat próby</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>W związku z nie podzieleniem koncepcji obrońcy w zakresie oceny dowodów i ustaleń faktycznych odnośnie roli i zachowań oskarżonego M. W. dotyczących zarzucanych mu przestępstw, Sąd Okręgowy nie znalazł też podstaw aby podsądny poniósł odpowiedzialność karną jako pomocnik do czynów z art. 279 § 1 kk i z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk). Nie mogło być zatem mowy o ewentualnym nadzwyczajnym złagodzeniu kary z tego tytułu.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.4.	<p>Wspólny zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego M. W.– adw. M. K. oraz przez obrońcę oskarżonego D. S.:</p> <p>Obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 91 § 1 kk poprzez jego błędne zastosowanie w kwalifikacji prawnej oraz w podstawie wymiaru kary pozbawienia wolności orzeczonej za</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>przypisane przestępstwa z pkt I – V zaskarżonego wyroku</p> <p>Zarzut z apelacji obrońcy oskarżonego D. S.:</p> <p>Obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 12 kk poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu w pkt I – V czynów i stanowią one ciąg przestępstw w myśl art. 91 § 1 kk, podczas gdy dwa lub więcej zachowań podjętych w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uważa się za jeden czyn zabroniony i nie sposób przyjąć w tych okolicznościach faktycznych aby oskarżony dopuścił się ciągu przestępstw</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Okręgowy nie potwierdził słuszności stanowiska apelujących aby Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy prawa materialnego tj. przepisu art. 91 § 1 kk wobec obu oskarżonych. Argumentacja skarżących w imieniu obu oskarżonych sprowadzała się zasadniczo do tego samego wniosku, mianowicie opierała się na koncepcji, iż działali oni nie przy wykorzystaniu tej samej sposobności lecz ze z góry powziętym zamiarem, wykonywaniem zaplanowanych wcześniej przestępczych działań co do miejscowości dokonania kradzieży i typów kradzionych pojazdów (tzw. „francuzy”). Obrońca oskarżonego D. S. dodatkowo do rozważań przyjął okoliczność, że oskarżony z czynów przestępnych uczynił sobie stałe źródło dochodu,</p>		

choć ta ostatnia okoliczność nie należała do ustaleń Sądu Rejonowego i w zaskarżonym wyroku nie został też przypisany w kwalifikacji i przy wymiarze kary temu oskarżonemu art. 65 § 1 kk. W związku z tym, poruszając się w sferze teorii w tym zakresie, będąc związanym kierunkiem wniesionej apelacji, Sąd Okręgowy odniesie się przy okazji i do tej kwestii.

Skupiając się w tym miejscu na zagadnieniu „z góry powziętego zamiaru” warto wskazać, na ugruntowane w tym zakresie stanowisko orzecznictwa i doktryny że: „Popelnieniu czynu ciągłego nie towarzyszy element przypadkowości. Zamiaru popełniania przestępstw określonego rodzaju, czy ogólnego projektu popełnienia dwóch lub więcej czynów zabronionych nie można utożsamiać z zamiarem popełnienia czynu ciągłego, o którym mowa w art. 12 kk. Nie spełnia kryterium czynu ciągłego sytuacja, w której poszczególne zachowania sprawcy nie są ujęte jednym z góry powziętym zamiarem, lecz zostały zrealizowane z identycznym zamiarem, takim samym w odniesieniu do każdego z nich, lecz nie istniejącym z góry, a pojawiającym się sukcesywnie przy podejmowaniu każdego kolejnego zachowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2017 r., III KK 5/17, Prok.i Pr.-wkl. 2017/9/1). Niezbędnym warunkiem przyjęcia konstrukcji przestępstwa ciągłego jest więc ustalenie, że w chwili podjęcia przez sprawcę pierwszego zachowania miał on zamiar podjęcia wszystkich zachowań składających się na tenże czyn ciągły (por: postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 17 grudnia 2014 r.II KK 325/14; z dnia 14

czerwca 2010 r., IV KK 65/10, OSNwSK 2010/1/1191, z dnia 4 lutego 2015 r., V KK 334/14)” – tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 4 października 2018 r., sygn. II KK 43/18, opubl. Prok.iPr. 2019/4/1; KZS 2019/4/13, Legalis nr 1840371 oraz Piotr Kardas, Art. 12. W: Kodeks karny. Część ogólna. Tom I. Część I. Komentarz do art. 1-52, wyd. V. Wolters Kluwer, 2016. Wykonanie z góry powziętego zamiaru wymaga zatem aby zamiar ten był należycie skonkretyzowany. Nie wchodzi tu w grę zamiar ogólny ani tzw. odnawiany. Sprawca czynu ciągłego realizuje swój zamiar w kolejnych odsłonach, czy też „na raty”. Nie ma czynu ciągłego, gdy poszczególne zachowania sprawcy nie zostały objęte jednym, z góry powziętym zamiarem, lecz zostały zrealizowane z identycznym zamiarem, takim samym w odniesieniu do każdego kolejnego zachowania (por. M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, Czyn ciągle..., s.42).

Z powyższych rozważań wypływa jasny wniosek, że przyjęcie ustalenia, iż sprawca uczynił sobie z popełniania określonego rodzaju przestępstw stałe źródło dochodu nie jest równoznaczne z tym, że było to działanie czynem ciągłym, ze z góry powziętym zamiarem. Cel działania przy występkach kradzieży z włamaniem, tj. osiągnięcie korzyści majątkowej ma charakter ogólny, należy do znamion przestępstwa określonego w art. 279 § 1 kk, a uzyskiwanie takich środków finansowych z kolejnych tego typu czynów, nie decyduje o charakterze zamiaru sprawcy w rozumieniu art. 12 kk (od dnia 15.11.2018 - art. 12 § 1 kk, Dz.U. 2018 r. poz. 2077 z późn. zm.).

W niniejszej sprawie, jak prawidłowo ustalił Sąd Rejonowy, oskarżeni M. W. i D. S. umówili się w ogólnym zarysie, że będą wspólnie wyjeżdżać na kradzieże samochodów francuskich marek i faktycznie miało to miejsce w niedużych odstępach czasu (od grudnia 2019 r. do kwietnia 2020 r.). faktycznie też dochodziło do realizacji owego planu gdzie występował podobny schemat działania. Jak jednak wynika z przyjętego do ustaleń materiału dowodowego (por. wyjaśnienia oskarżonego M. W. z postępowania przygotowawczego), ani wybrane auta czy miejsca kradzieży nie były z góry upatrzone jako okoliczności przestępczych działań, a sprawcy jeździli w celu wytypowania odpowiedniego obiektu kradzieży. Nie były one konkretyzowane, a wybierane każdorazowo po wcześniejszej obserwacji. Oskarżony D. S. wprost podał, że robili tzw. „objazdówkę” i jeżeli jakieś auto im pasowało, to dochodziło do kradzieży. Ten brak objęcia jednym, z góry powziętym zamiarem konkretnych zachowań przekładał się następnie na brak jednego, całościowego zamiaru co do poszczególnych czynów, którego bezzasadnie dopatrywała się obrona w złożonych apelacjach. obrońcy błędnie natomiast interpretowali działania oskarżonych, zapominając przy tym o odmiennych okolicznościach faktycznych wynikających z zebranych dowodów. Należy w tym miejscu dodać, że jasny obraz poszczególnych przestępstw rysował się dopiero po wytypowaniu danego pojazdu, a to każdorazowo następowało dopiero na wybranym w danym przypadku terenie. Tym samym należało stwierdzić

<p>brak podstaw do zakwalifikowania zachowań oskarżonych jako popełnionych w warunkach art. 12 § 1 kk. Ogólny projekt popełnienia przestępstw natomiast uprawniał Sąd meriti do przyjęcia ciągu przestępstw z pkt I – V, gdyż były to zachowania podjęte w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem tej samej sposobności, którą to okoliczność prawidłowo i przekonująco przedstawił Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (k. 843).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, iż czyny z pkt I – V zaskarżonego wyroku stanowią czyn ciągły, w myśl art. 12 § 1 kk, tj. przestępstwa z art. 279 § 1 kk i w oparciu o tak przyjętą kwalifikację wymierzenie oskarżonemu D. S. kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia (tak obrońca D. S.); wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego M. W. art. 91 § 1 kk, przyjęcie, że przestępstwa stanowiły czyn ciągły w rozumieniu art. 12 kk i wymierzenie mu za to kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i to przy założeniu skazania wyłącznie za czyny z pkt I – III (tak obrońca M. W.)</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wnioski nie zasługiwały na uwzględnienie wobec niezasadności zarzutów co do ustaleń faktycznych i obrazy prawa materialnego w zakresie kwalifikacji pięciu czynów przypisanych obu oskarżonym.</p>		

Lp.	Zarzut	
3.5.	<p>Zarzut podniesiony przez obrońców oskarżonego M. W. co do rażącej niewspółmierności wymiaru kary:</p> <p>Oдноśnie przestępstw z pkt I – III rażąca niewspółmierność kary pozbawienia wolności skutkiem braku należytego uwzględnienia uprzedniej niekaralności oskarżonego, ustabilizowanego trybu życia, przyznania się do winy oraz skruchy w zakresie tych przestępstw, do których popełnienia M. W. się przyznał – apelacja adw. M. K.;</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że karą adekwatną w stosunku do oskarżonego M. W. jest kara 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności podczas gdy występujące po stronie podsądnego okoliczności łagodzące prowadziły do wniosku, że kara adekwatną i sprawiedliwą, realizującą cele prewencji ogólnej oraz szczególnej byłaby kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności – apelacja adw. K. S.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd Okręgowy nie zgodził się ze skarżącymi, że przy kształtowaniu wymiaru kary za ciąg pięciu kradzieży z włamaniem do samochodów, w tym jednego w fazie usiłowania (pkt 1 zaskarżonego wyroku) Sąd I instancji nienależycie wyważył okoliczności rzutujące na wymiar kary dla oskarżonego M. W.. Występujące w sprawie niekorzystne okoliczności		

o charakterze przedmiotowym, wyszczególnione przez Sąd I instancji wymagały bowiem uzewnętrznienia w odpowiednio surowej karze. Wysoki stopień społecznej szkodliwości tego typu procederu, który ociera się przestępstwo zawodowe (art. 65 § 1 kk), wysokość szkód majątkowych dla pokrzywdzonych, dla których niejednokrotnie samochód stanowił dorobek życia, nie pozostawiają wątpliwości, że kara za to przestępstwo musi być dolegliwa i nie może oscylować w dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Czyny oskarżonego były wyraźnie ukierunkowane na zdobycie dużego zysku w szybkim czasie, bez oglądania się na obowiązujące normy prawne i poszanowanie cudzej własności. Wskazywane w apelacjach pozytywne dane osobopoznawcze o oskarżonym, w tym jego dotychczasową niekaralność zostały zaś w odpowiednim stopniu docenione w wymiarze kary 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności. Nie razi też mała dysproporcja kar w porównaniu z karą orzeczoną wobec oskarżonego D. S., która to różnica dostosowana została do jednokrotnej karalności tego oskarżonego z art. 291 § 1 kk (kara z warunkowym zawieszeniem wykonania). Wewnętrzna sprawiedliwość wyroku została zatem przez Sąd I instancji zachowana.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu M. W. niższych kar jednostkowych, a następnie połączenie ich i wymierzenie mu kary łącznej w

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Propozycje obrońców w zakresie wymiaru kary za przypisane oskarżonemu przestępstwa ale za czyny w kształcie przyjętym w zaskarżonym wyroku nie zasługiwały na uwzględnienie. Na przeszkodzie temu stało duże nagromadzenie okoliczności obciążających, których nie niwelowały występujące i uwzględnione w wyroku Sądu I instancji okoliczności łagodzące występujące po stronie oskarżonego M. W.. Kara zaproponowana przez apelujących raziłaby wręcz swoją łagodnością i byłaby niewytłumaczalnym wyrazem tolerancji dla sprawcy tak poważnych naruszeń prawa karnego jakich w przeciągu 5 miesięcy, aż pięciokrotnie, wspólnie i w porozumieniu z inną osobą dopuścił się ten podsądny.		
Lp.	Zarzut	
3.6.	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego D. S.jako zarzut ewentualny:</p> <p>Rażąca niewspółmierność kary poprzez nie uwzględnienie w należyтым stopniu okoliczności łagodzących albowiem warunki i właściwości osobiste oskarżonego, tj. młody wiek, przyznanie się do winy, współpraca z organami ścigania, nie uzasadniają wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat, która jawi się</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	jako niesprawiedliwa, przynosząca nadmierną dolegliwość	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut nie zasługiwał na uwzględnienie. Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła słuszności twierdzeń obrońcy co do niewspółmierności orzeczonej kary zasadniczej w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności. Mając na względzie bezbłędnie wyszczególnione przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku okoliczności rzutujące na wymiar kary, Sąd Okręgowy uznał, że wszystko to musiało znaleźć odpowiednie odzwierciedlenie w wymiarze kary wobec oskarżonego D. S.. W karze orzeczonej w zaskarżonym wyroku został należycie oddany znaczny stopień społecznej szkodliwości czynów, których dopuścił się D. S.. Liczba i charakter tych przestępstw, działanie wraz z inną osobą w równorzędnej roli w celach uzyskania wysokich korzyści majątkowych, wreszcie duży rozmiar spowodowanych szkód materialnych, wszystko to wymagało wyeksponowania w wymiarze kary. Wybór przez Sąd I instancji wysokości kary zasadniczej dla tego oskarżonego był zatem prawidłowy i wręcz konieczny aby należycie na niego oddziaływać i spełniać zarazem cele ogólnoprewencyjne. Z całą pewnością takich efektów nie przyniosłaby proponowana przez apelującego obrońcę kara 1 roku pozbawienia wolności. Przy tym żadna z okoliczności wskazanych w apelacji nie wymagała większego uzewnętrznienia w wysokości kary.		

<p>Krytyczny stosunek oskarżonego do popełnionych przestępstw był połowiczny, współpraca z organami ścigania krótkotrwała, a jego postawa procesowa mało stabilna. Oskarżony faktycznie jest osobą dość młodą ale nie ma podstaw by przyjmować, że nie miał świadomości łamania prawa i działał z pełnym rozeznanie i ze swej woli. Dla uzyskania właściwego i długofalowego efektu oddziaływania kary konieczne było zatem orzeczenie długoterminowej kary pozbawienia wolności, która co należy podkreślić i tak zbliżona jest do dolnej granicy wymiaru kary, której maksimum przy przyjętym ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk wynosi 15 lat pozbawienia wolności.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt 1 poprzez uznanie za winnego oskarżonego D. S. zarzucanych mu w pkt I – V aktu oskarżenia czynów i wymierzenie za to kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosku o złagodzenie wymiaru kary wobec oskarżonego i to do ustawowego minimum za występki z art. 279 § 1 kk.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.7.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego D. S.: Obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>tj. art. 627 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk poprzez błędne przyjęcie, że sytuacja materialna oskarżonego pozwala na obciążenie go w całości kosztami sądowymi, podczas gdy w istocie istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie tak znacznych kosztów jest dla oskarżonego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową, dodatkowo Sąd pominął fakt, że obciążył oskarżonego obowiązkiem naprawienia szkody w znacznej wysokości tj. 84 770,15 zł</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut nie zasługiwał na uwzględnienie. Bazując na treści art. 624 § 1 kpk Sąd Okręgowy nie stwierdził aby istniały podstawy do uznania, że uiszczenie należności z tytułu kosztów sądowych byłoby dla oskarżonego D. S. zbyt uciążliwe ze względu na jego sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, ani też by za zwolnieniem przemawiały względy słuszności. Jak oskarżony oświadczył na rozprawie apelacyjnej obecnie ma stałą pracę jako kierowca samochodu ciężarowego. Poza tym jest on niewątpliwie osobą młodą, zdolną do zarobkowania. Oskarżony musiał też od ponad roku liczyć się z koniecznością uiszczenia należności w związku z toczącym się przeciwko niemu postępowaniem karnym (tymczasowy areszt został wobec niego uchylony 28 lipca 2020 r.). Miał zatem odpowiednio dużo czasu aby poczynić oszczędności na ten cel i to niezależnie od orzeczonego środka kompensacyjnego, który ma charakter cywilny i do jego zasądzenia sytuacja materialna</p>		

zobowiązanego nie jest brana pod uwagę.	
Wniosek	
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez zwolnienie oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania przed Sądem I i II instancji	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wobec bezzasadności zarzutu nie było podstaw do ingerencji w zaskarżony wyrok w zakresie przyjętej zasady ponoszenia kosztów sądowych.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Powodem utrzymania wyroku w mocy była całkowita niezasadność zarzutów apelacji obrończych obu oskarżonych. Brak też było podstaw wskazanych w	

art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	<p>Zgodnie z art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego ma on obowiązek ponieść koszty procesu. Koszty te zgodnie z art. 616 § 1 kpk obejmują: koszty sądowe, na które składają się wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłaty. Zgodnie zaś z art. 636 § 2 kpk, w razie nieuwzględnienia środków odwoławczych wniesionych przez co najmniej dwa uprawnione podmioty, stosuje się odpowiednio art. 633 kpk. W takim wypadku koszty procesu przypadające m.in. od oskarżonych i oskarżycieli, sąd zasądza od każdego z nich według zasad słuszności, mając w szczególności na względzie koszty związane ze sprawą każdego z nich.</p> <p>W związku z tym zasądzono od każdego oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa zwrot połowy kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie po 10 zł, tj. 1/2 część ryczałtu za doręczenie wezwań i innych pism, co wynika z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013, poz. 663 ze zm.). A na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych – tj. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) wymierzono każdemu z oskarżonych opłatę za II instancję w kwocie 400 zł. Jednocześnie Sąd Okręgowy nie dopatrywał się żadnych okoliczności, które przemawiałyby za zwolnieniem oskarżonych z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych,</p>

tj. stwierdził brak przesłanek z art. 624 § 1 kpk. Oskarżeni mają co prawda w bliskiej perspektywie odbycie długoterminowych kar pozbawienia wolności wynikających z zaskarżonego wyroku ale od 28 lipca 2020 r. przebywają na wolności i od tego czasu mieli możliwość zarobkowania.

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak